

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a Olgy Stránské v právní věci žalobkyně: **D. T. H. G.**, narozena dne x, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, zastoupena Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

Žalobkyně se žalobou podanou dne 31. 8. 2016 u Městského soudu v Praze domáhala podle § 79 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ochrany proti nečinnosti žalovaného s odůvodněním, že na Velvyslanectví České republiky v Hanoji (dále jen „velvyslanectví“) podala dne 21. 10. 2015 žádost o dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny. Lhůta pro vydání rozhodnutí marně uplynula a rozhodnutí o této žádosti nebylo vydáno. Žalobkyně proto podala dne 29. 7. 2016 žádost o učinění opatření proti nečinnosti k nadřízenému orgánu žalovaného, tj. Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „komise“). Žalobkyně uvedla, že velvyslanectví jí žádost po jejím podání proti její vůli vrátilo. Tento nezákonný

postup se týká pouze výkonu spisové služby, nemá žádný vliv na skutečnost, že podáním žádosti bylo dne 21. 10. 2015 řízení zahájeno, stále trvá a nebylo ukončeno v zákonem předepsané lhůtě. Žalobkyně navrhla, aby soud uložil žalovanému vydat rozhodnutí o její žádosti do 30 dnů od právní moci rozsudku.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 14. 10. 2016 uvedl, že velvyslanectví žádost ze dne 21. 10. 2015 nejprve nepřijalo a vrátilo zpět. Žalobkyně však proti tomu na místě podala stížnost, jejíž přílohou byla předmětná žádost. Žalovaný následně dne 26. 9. 2016 tuto žádost zaevidoval jako podanou pod sp. zn. OAM-29492/DP-2016. Vedl ho k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2016, čj. 2 Azs 128/2016 – 54, podle něhož je třeba takovou žádost pokládat za podanou.

Žalovaný dále konstatuje, že mezitím bylo žalobkyni uděleno dlouhodobé vízum za účelem podnikání. Žalobkyně ještě v době jeho platnosti podala dne 26. 7. 2016 u žalovaného další žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území. Žádost byla vedena pod sp. zn. OAM-21186/DP-2016. V důsledku podání této žádosti se dosavadní dlouhodobé vízum žalobkyně i nadále považuje za platné až do pravomocného skončení řízení o žádosti dle § 47 odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Žalovaný obě zmíněná řízení spojil do společného řízení pod sp. zn. OAM-21186/DP-2016, neboť se týkají téže osoby a předmět žádosti je shodný. Žalovaný následně shledal, že u žádosti chybí některé zákonem stanovené doklady, a proto dne 8. 10. 2016 žalobkyni vyzval k odstranění vad. Téhož dne současně vydal usnesení, kterým žalobkyni určil lhůtu 20 dnů k odstranění vad žádosti a na uvedenou dobu řízení přerušil.

Pokud jde o návrh žalobkyně na provedení opatření proti nečinnosti dle § 80 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), žalovaný uvedl, že komise jakožto nadřízený správní orgán v reakci na něj vydala dne 5. 9. 2016 opatření proti nečinnosti. Tímto opatřením přikázala žalovanému vydat rozhodnutí o žádosti žalobkyně o vydání povolení k dlouhodobému pobytu do 270 dnů od doručení tohoto opatření. Odůvodnila jej tím, že správní orgán nedodržel lhůtu 270 dnů pro rozhodnutí dle § 169 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, a proto dle § 80 odst. 4 písm. a) správního řádu přikázala rozhodnout ve lhůtě stejné délky. Komise tak učinila také s ohledem na to, že správní orgán do zaevidování žádosti nedisponoval nezbytnými podklady pro vedení řízení.

Žalovaný navrhl, aby žaloba byla pro předčasnost odmítnuta dle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Konstatoval, že žalobkyně sice využila institutu opatření proti nečinnosti dle správního řádu, ale nadřízený orgán již uložil žalovanému rozhodnout ve lhůtě 270 dnů. Tato lhůta však v době podání žaloby ještě neuplynula, proto je předčasná.

Žalobkyně v replice sice připustila, že komise přikázala vydat rozhodnutí do 270 dnů, zároveň však tuto lhůtu považuje za nepřiměřenou. Poukázala na to, že účelem opatření proti nečinnosti je urychlené řešení nežádoucího stavu. Je tedy proti smyslu zákona, pokud nadřízený správní orgán umožní nečinnému orgánu rozhodnout ve lhůtě téže délky. Fakt, že žalovaný do zaevidování žádosti nedisponoval podklady nezbytnými k provedení řízení, dle žalobkyně nijak neospravedlňuje nepřiměřenost znovu stanovené lhůty v délce 270 dnů. Žalobkyně tedy trvá na žalobě.

Posouzení věci soudem

K posouzení věci měl soud k dispozici kopii správního spisu předloženou soudu v tomto řízení dne 21. 10. 2016 a originál téhož správního spisu předložený soudu dne 29. 8. 2017 k věci vedené pod sp. zn. 45 A 64/2017 (žaloba proti rozhodnutí komise vydanému v řízení, v němž se žalobkyně nyní projednávanou žalobou domáhá ochrany proti nečinnosti žalovaného). Ze správního spisu i shodných tvrzení účastníků řízení plyne, že žalobkyně podala dne 21. 10. 2015 na velvyslanectví žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny. Žádost byla velvyslanectvím vrácena, proti čemuž podala žalobkyně dne 21. 10. 2015 stížnost, k níž žádost o povolení k dlouhodobému pobytu znovu připojila. Velvyslanectví neshledalo stížnost důvodnou a vrátilo ji žalobkyni spolu s přípisem ze dne 17. 12. 2015. Dne 29. 7. 2016 doručila žalobkyně komisi žádost o učinění opatření proti nečinnosti žalovaného. Popsala v ní okolnosti podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu, přiložila k ní listiny vzniklé v tomto řízení (žádost o povolení, stížnost žalobkyně proti postupu velvyslanectví, sdělení velvyslanectví), poukázala na praxi Městského soudu v Praze, jenž v obdobných věcech ukládá žalovanému povinnost rozhodnout ve lhůtě 60 dnů. Komise vydala dne 5. 9. 2016 opatření proti nečinnosti čj. MV-106534-2/SO-2016, kterým žalovanému přikázala vydat do 270 dnů od doručení tohoto opatření rozhodnutí ve věci žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu čj. OAM-21186/DP-2016. Lhůta byla stanovena v souladu s § 169 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců a s ohledem na skutečnost, že žalovaný do zaevidování žádosti nedisponoval podklady nezbytnými pro vedení řízení. Dne 25. 9. 2016 byla žádost o povolení k dlouhodobému pobytu zaevidována jako nová žádost. Žalovaný vyzval dne 8. 10. 2016 žalobkyni k odstranění vad žádosti a současně přerušil řízení. Rozhodnutím ze dne 28. 1. 2017, čj. OAM-21186-26/DP-2016, žalovaný rozhodl o žádosti žalobkyně ze dne 21. 10. 2015 tak, že ji zamítl a povolení k dlouhodobému pobytu neudělil dle § 46 odst. 3 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 17. 12. 2015, protože se po vyhodnocení předložených dokladů nepodařilo ověřit údaje uvedené v žádosti. Rozhodnutí bylo zástupci žalobkyně doručeno dne 30. 1. 2017 a žalobkyni dne 2. 2. 2017. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které komise zamítla rozhodnutím ze dne 11. 5. 2017, čj. MV-40832-6/SO-2017, jež bylo zástupci žalobkyně doručeno dne 15. 5. 2017.

Soud se nejprve zabýval tím, zda jsou splněny podmínky řízení dle § 79 s. ř. s. Základní předpoklad žaloby, tedy že v daný okamžik musí být zahájeno a vedeno správní řízení, byl mezi žalobkyní a velvyslanectvím, které je oprávněno k přijetí žádosti o vydání povolení, na počátku sporný. Žalobkyně má za to, že žádost ze dne 21. 10. 2015 byla účinně podána a má za následek zahájení řízení. Naproti tomu žalovaný začal považovat žádost za podanou teprve 26. 9. 2016, tedy téměř po jednom roce od jejího podání, a to poté, co žalobkyně spolu s žádostí o přijetí opatření proti nečinnosti předložila komisi kopii stížnosti podané velvyslanectvím a k ní přiložené žádosti o vydání povolení. Komise pak na základě v té době již zformované judikatury Nejvyššího správního soudu usoudila, že řízení bylo zahájeno dne 21. 10. 2015. Žalovaný se tak posléze připojil ke stanovisku žalobkyně, přičemž soud mu přisvědčuje. Řízení o žádosti žalobkyně bylo vskutku řádně zahájeno dne 21. 10. 2015, neboť na žádost žalobkyně o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny podanou na velvyslanectví společně se stížností je třeba

pohlížet jako na účinně podanou, a tedy způsobilou zahájit správní řízení (viz rozsudek NSS ze dne 20. 7. 2017, čj. 2 Azs 205/2017 – 32, bod 16). Žaloba tak nemůže být předčasná. Ani přijetí opatření komise k ochraně proti nečinnosti žalovaného, kterým byla stanovena lhůta k vydání rozhodnutí v délce 270 dnů, nemá vliv na včasnost žaloby. Žalovaný zaměňuje včasnost podané žaloby a její důvodnost. Pakliže by byla žaloba podána v době, kdy žalovaný nebyl nečinný (třeba, jak se domnívá žalovaný, z důvodu, že ještě neuplynula lhůta stanovená mu komisí k vydání rozhodnutí), neznamená to, že by se jednalo o žalobu předčasnou, nýbrž o žalobu nedůvodnou.

Soud má za to, že i druhá podmínka spočívající v bezvýsledném vyčerpání prostředků k ochraně proti nečinnosti ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s. je v daném případě naplněna. Žalovaný měl rozhodnout o žádosti ve lhůtě 270 dnů dle § 169 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 17. 12. 2015. Žalobkyni nemůže jít k tíži, že velvyslanectví nepostupovalo v souladu se zákonem a nepředalo žalovanému žádost žalobkyně o vydání povolení k dlouhodobému pobytu k rozhodnutí (rozsudek čj. 2 Azs 205/2017 – 32, bod 16). Lhůta pro rozhodnutí o žádosti správnímu orgánu skončila 18. 7. 2016. Žalobce následně podal dne 29. 7. 2016 žádost o učinění opatření proti nečinnosti ke komisi, nadřízenému správnímu orgánu žalovaného. Komise byla povinna přijmout vhodné opatření v obecné zákonné lhůtě třiceti dnů dle § 71 odst. 3 správního řádu, tedy do 29. 8. 2016. Komise však v uvedené lhůtě na žádost žalobkyně nereagovala, v důsledku čehož byla splněna podmínka bezvýsledného vyčerpání prostředků ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s. (viz rozsudek NSS ze dne 23. 3. 2017, čj. 9 Azs 344/2016 – 22, bod 25, nebo již citovaný rozsudek čj. 2 Azs 205/2017 – 32, bod 11). Žalobkyně podala žalobu dne 31. 8. 2016. Teprve po podání žaloby, konkrétně dne 5. 9. 2016, přijala komise opatření proti nečinnosti, kterým uložila žalovanému povinnost rozhodnout o žádosti do 270 dnů. Podmínka vyčerpání prostředků k ochraně proti nečinnosti, které dává žalobkyni k dispozici správní řád, se zkoumá pouze k okamžiku zahájení soudního řízení. Pokud poté přijala komise opatření proti nečinnosti žalovaného, nemá tato skutečnost na splnění zmíněné procesní podmínky žádný vliv (viz rozsudek NSS čj. 9 Azs 344/2016 – 22, zejména bod 33).

Soud tedy neshledal důvod pro odmítnutí žaloby, a to ani pro její předčasnost, ani z důvodu porušení zásady subsidiarity soudní ochrany. Přikročil proto k věcnému posouzení žaloby a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

V rámci posouzení věci vyšlo najevo, že žalovaný o žádosti žalobkyně ze dne 21. 10. 2015 rozhodl dne 28. 1. 2017, tedy po podání žaloby. Před zdejším soudem je již také pod sp. zn. 45 A 64/2017 vedeno řízení o žalobě proti rozhodnutí komise ze dne 11. 5. 2017, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno právě uvedené rozhodnutí žalovaného. Soud rozhoduje v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí (§ 81 odst. 1 s. ř. s.), a musí tedy vzít v potaz, že po podání žaloby bylo ve věci vydáno rozhodnutí. Ze soudního spisu neplyne, že by žalobkyně s ohledem na tuto skutečnost vzala žalobu zpět. Vzhledem k tomu, že ke dni vyhlášení tohoto rozsudku žalovaný nečinný nebyl, soud žalobu zamítl pro její nedůvodnost dle § 81 odst. 3 s. ř. s.

V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl soud o žalobě bez jednání, neboť oba účastníci vyjádřili s tímto postupem výslovný souhlas.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že právo na náhradu nákladů tohoto řízení nemá žádný z účastníků.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. října 2017

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
B. K.